

[Holger Larsen.]

Mennesker, der intet vilde lave — det var bare Løfter o. s. v. — og paa den anden Side skulde man have Skatteyderne gjort forskrækkede med, at Regeringen vilde lave noget. Og efter at Regeringen er kommet til Magten, har man skullet paa den ene Side tale om Ferie og paa den anden Side opretholde Skræmselsbilledet. Nu er Ferietiden jo ovre, skal vi være enige om det, det kan ikke benyttes mere. For hver Dag, der kommer i den tilstundende Vinter, vil det ærede Medlem blive stillet overfor det ene Forslag efter det andet, og det ærede Medlem ved jo saa udmærket godt, at efter den Parole, der er udstedt indenfor hans Parti, skal man gaa mod det allermeste af det, der kommer. Man skal naturligvis forsøge at bære Kappen nogenlunde lige, men i Realiteten skal man gaa imod. Dette Lovforslag kommer jo lige Dagen efter Finanslovbehandlingens Slutning, og saa fortsætter det ærede Medlem i samme Tonart, som 6-7-8 af hans Partifæller har været inde paa under Finanslovbehandling. Men saa snart denne er sluttet, saa maa den Historie holde op, saa maa man skifte om og komme ind paa noget helt andet. Derfor kunde jeg forstaa det, om det ærede Medlem var kommet ind paa at imødegaa Lovforslaget med nogle Realiteter, i alt Fald kan man ikke beklage sig over, at det kommer saa sent.

Det ærede Medlem talte om Tilliden til Kommunerne og sagde, at den Tillid havde han ogsaa. Men det er en daarlig Tillid, det ærede Medlem har til Kommunerne, for han vil ikke give dem flere Penge at arbejde med; de maa faa de Penge, de nu har, og det er ikke ret mange Penge, de har under det frie Skøn i Øjeblikket. Det maa Kommunalbestyrelserne faa at raade over, men mere maa de ikke faa. Naar saa det ærede Medlem siger, at Paastanden om, at der trænges til Penge, ikke er bevist, ja, saa har han for det første nu erfaret hos Socialministeren, at denne har forsøgt paa at tage en Statistik derude, og at denne viser, at der er Kommuner, der trænger til Penge. Men man kan heller ikke blive ved i sin Modstand mod den sociale Lovgivnings Forbedring at opretholde denne Paastand, at man ikke ved Besked. Hvis de Herrer fra den Side vilde gøre noget for de gamle eller Inva-

liderne, vilde det være den letteste Sag af Verden at skaffe sig denne Underretning. Men det gør man ikke. Aar efter Aar siger man: det kender vi ikke noget til, vi aner ikke noget om, at der trænges til Penge derude, den Paastand er ikke bevist. Men hertil kommer, at det egentlig i og for sig ikke er tilstrækkeligt, at Kommunerne ikke trænger til Penge. En Kommunalbestyrelse, naar den er fornuftig, indretter sig saaledes under de givne Forhold, at den passer paa at administrere de Penge, den har til Raadighed, det vil sige den agerer sparsommelig lige fra Aarets Begyndelse, for at den ogsaa kan have lidt til den sidste Maaned. Det gør alle fornuftige Kommunalbestyrelser, og det er dog heldigvis de fleste af dem. Men til Trods for denne Indstilling bliver der altsaa alligevel Kommunalbestyrelser tilbage, som ikke er i Stand til at have Penge til den sidste Maaned. Det viser, der er en Trang til Stede, og her er jeg inde paa det, som for mig spiller den største Rolle. Det er ikke dette, om Kommunalbestyrelsernes Medlemmer i Øjeblikket mener, de kan klare sig den sidste Maaned eller ikke, men dette, at der er Trang til Stede hos de gamle, og det er denne Trang, vi er sat til at imødekomme.

Nu siger det ærede Medlem: Jeg kan godt forstaa, at Socialdemokraterne efter deres letsindige Løfter i Valgkampen maatte fremsætte et saadant Forslag. Maa jeg nu sige til det ærede Medlem, at jeg ligesom den højtærede Socialminister aldrig har udstedt noget Løfte, som jeg ikke vil holde. Jeg maa ogsaa gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at det var jo Parolen i Valgkampen fra Venstres Side i dets Blade og paa Valgtribunerne: Se, Socialdemokraterne lover jer jo intet! Jeg husker fra min egen Valgkamp, hvorledes det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit Gang paa Gang sagde paa Vælgermøderne: Lur ham, lur ham, for han lover jer jo intet! Naa, det hjalp intet, for Vælgerne gav mig alligevel et Par Tusind Stemmer mere, end det ærede Medlem fik, og det ærede Medlem vilde ikke være blevet valgt i den Kred, hvis hun ikke var gaaet, om jeg saa maa sige, paa Røvertogt i andre Kredse — sagt i god Mening —, hvis hun ikke havde faaet 900 Stemmer fra andre Kredse i Amtet.